

גמ"ר 3796/04/13 - מדינת ישראל נגד פואד דבורה

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

12 נובמבר 2015

גמ"ר 3796-04-13 מדינת ישראל ואח' נ' דבורה

בפני כב' השופט עופר נהרי

מדינת ישראל

פרקליטות מחוז תל אביב פלילי ע"י עו"ד אפרת שדה

נגד

פואד דבורה ע"י ב"כ עו"ד אילון אורון

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של גרימת מוות ברשלנות וזאת לפי סעיף 304 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 יחד עם סעיף 64 לפקודת התעבורה, התשכ"א - 1961.

בפרק העובדות אשר בכתב האישום נטען כי בתאריך 23/1/13 בסמוך לשעה 16:30 הנאשם עצר את רכבו (מונית מסוג מרצדס) בתחנת דלק "סונול" ברחוב המלאכה בת"א וכי בהמשך לכך שוחחו מחוץ למונית במתחם תחנת הדלק הנ"ל הוא ואחיו (מר אברהם דבורה) אשר נסע עמו לפני כן במונית, עם נהג מונית אחר.

נטען כי הנאשם ואחיו שבו בהמשך לכך אל המונית של הנאשם אלא שאחיו של הנאשם יצא ממנה בשנית על מנת להוסיף ולשאול דבר מה את נהג המונית האחר.

בהמשך לכך נטען כי הנאשם הניע את מוניתו ועל מנת לזרז את אחיו קרא לעברו ברוגז "נו כבר".

נטען כי בעוד שמר אברהם דבורה (אחיו של הנאשם כאמור) עשה דרכו חזרה אל המונית, החליט הנאשם, מחמת כעסו, לנסוע מהמקום בלעדי אחיו.

נטען כי הנאשם לחץ בעוצמה רבה על דוושת הגז במוניתו ביציאה מתחנת הדלק לרחוב המלאכה כדי לפתח מהירות

גבוהה.

נטען כי הנאשם נהג את המונית בדרך עירונית בכביש יבש ותקין, בתנאי ראות טובה וכאשר שדה ראייתו לפנים הוא 80 מטרים.

נטען כי הנאשם נהג שלוח רסן את המונית ברחוב המלאכה, מכיוון מערב לכיוון מזרח, עובר לתאונה, בכביש דו סטרי, במהירות גבוהה ביותר, של כ- 60 קמ"ש, העולה על מהירות הנסיעה המותרת בכביש זה והעולה במידה ניכרת על המהירות המתאימה לדרך בעת ההיא, וזאת באופן שהיווה סיכון לכלי רכב אחרים ולהולכי רגל.

נטען כי נהיגת הנאשם עד התאונה נמשכה לאורך קטע כביש בן 50 מטרים וכי במהלכה עקף הנאשם מימין במהירות גבוהה ובניגוד למותר רכב מסוג ניסאן והתנגש אגב כך ברכב הניסאן חזית אל דופן ימין .

נטען כי מיד לאחר מכן סטה הנאשם ימינה ומחץ באמצעות מוניתו את המנוח כ.א. יליד 1979 אשר פרק סחורה מרכב מסחרי מסוג מיצובישי אשר חנה בימין הכביש כיוון נסיעת המונית, וזאת תוך התנגשות עוצמתית בחלקו האחורי של רכב המיצובישי המסחרי הנ"ל.

נטען כי מעוצמת הפגיעה האמורה ובזיקה ישירה לה, נהדף הרכב המסחרי מסוג מיצובישי הנ"ל כמטר לפנים ופגע בחזיתו במנוח ע.ח. יליד 1956 אשר נמחץ אל רכב משא אשר חנה בימין הכביש ואשר לצידו עמד, וזאת תוך התנגשות בין כלי רכב חונים אלה.

נטען כי רכב המשא האמור נהדף גם הוא לפנים מעוצמת התאונה ובזיקה ישירה לה ופגע בחלקו האחורי של רכב מסוג יונדאי שהיה נתון בעצירה מוחלטת.

נטען כי כתוצאה מהתאונה המתוארת נגרמו למנוח א.כ. פגיעת גפיים קשה ושברים מרובים באגן והוא נפטר במהלך ניתוח בבית החולים ביום התאונה.

באשר למנוח השני (ע.כ.) נטען כי הלה נפגע בתאונה באורח קריטי, נוצר חתך עמוק ברגלו הימנית והוא היה נתון בחוסר הכרה ומונשם באופן מלאכותי עד פטירתו בבית החולים כשבוע וחצי לאחר התאונה.

נטען לבסוף בפרק העובדות אשר בכתב האישום כי רשלנותו של הנאשם התבטאה בנהיגה במהירות גבוהה ביותר מעל המותר בדרך ובאופן שאינו מתאים לתנאי הדרך, קלות ראש וחוסר שימת לב לתנאי הדרך ולעוברי אורח, עקיפה אסורה מימין תוך סיכון לעוברי הדרך וסטיה מסוכנת שלא לצורך מנתיב נסיעתו לעבר הולכי רגל ולעבר כלי רכב חונים בימין הכביש.

נטען כי במעשיו הנ"ל גרם הנאשם ברשלנותו למותם של שני בני אדם תוך שימוש ברכב.

הנאשם, באמצעות באי כוחו, הודה בנהיגה במקום ובזמן וציין כי אין בפיו טענת אליבי. הנאשם הודה בתוצאות התאונה.

הנאשם כפר ב "השתלשלות העובדותית נשוא כתב האישום". וטען כי לטעמו "התאונה נגרמה שלא באשמתו ובגין פגיעה ע"י רכב אחר ברכבו של הנאשם".

בישיבה נוספת צוין מפי ב"כ הנאשם כי: "אנו מודים בתוצאות וכן בקשר הסיבתי בין התאונה לתוצאות", וכן ביקשו ב"כ הנאשם להוסיף כי: "אנו טוענים שהרכב של הנאשם נפגע לראשונה בצד שמאל והוסת ימינה, כן טוענים כי ישנה אפשרות כי נתקעו רשמקול וקיסם מתחת לדוושות ברכב הנאשם וכן אנו טוענים כי יתכן ונטען טענת אוטומטיזם וכן טענות הקשורות לתחום זה".

בהמשך, בשלב מסוים במהלך דיון ההוכחות, ביקשה ההגנה לתקן ולציין כי הנאשם גם כופר בקשר הסיבתי הרפואי, ואולם בהמשך דיון ההוכחות חזרה בה ההגנה מן הכפירה אשר בקשר הסיבתי הרפואי.

לנוכח דבר הכפירה התקיים הליך הוכחות.

מטעם המאשימה העידו בתיק זה העדים הבאים והוגשו הראיות כדלקמן:

מר עידן עבודי (ע.ת.1), עד ראיה, אשר לדבריו המשרד (משרד התחבורה) בו הוא עובד מצוי בקרבת מקום ההתרחשות והוא היה לדבריו אותה עת בתחום תחנת הדלק האמורה וזאת בדרכו חזרה למשרד.

מר אמיר דרעי (ע.ת.2), עד ראיה, אשר לדבריו היה באותה תקופה נהג מונית והיה מצוי בעת הרלבנטית בהפסקת קפה בתחנת הדלק האמורה.

מר עופר הייזר (ע.ת.3) מנהל טכני בחברת "כלמוביל מרצדס פרטיות", אשר בהסכמת ההגנה שויתרה בסופו של יום על חקירתו, הוגשה חוות דעת מטעמו בקשר עם בדיקת מונית הנאשם במוסך.

מר ישראל רויטמן (ע.ת.4), עד ראיה, שהינו מתדלק בתחנת הדלק "סונול" האמורה הנזכרת בכתב האישום.

הגב' שני פורת (ע.ת.5) שהיתה בעת הרלבנטית עובדת בחנות אשר בתחנת הדלק "סונול" האמורה הנזכרת בכתב האישום.

מר יואב צברי (ע.ת.6) שהינו נהג מכונית הניסאן הפרטית הנזכרת בסעיף 6 לעובדות כתב האישום.

מר אברהם דבורה (ע.ת.7) שהינו אחיו של הנאשם ואשר מוזכר בסעיפים 2 ו- 3 לעובדות כתב האישום.

מר שמעון ארבל (ע.ת.8) שהינו אחיו של אחד המנוחים (המנוח כ.א.).

בוחן התנועה המשטרתי מר רוני מרחבי (ע.ת.9).

בוחן התנועה המשטרתי מר רון שמואלי (ע.ת.10).

בנוסף לעשרת העדים כפי שפורטו לעיל מטעם התביעה, העיד בסופו של יום בתיק זה עד נוסף מטעם התביעה, וזאת כעד הזמה בעקבות פרשת ההגנה.

עד נוסף זה הוא הפרופסור אלדד מלמד אשר הגיש, מטעם התביעה, חוות דעת מומחה בתחום הרפואה וזאת בעקבות חוות דעת מומחה ועדות שניתנה ע"י מומחה שברפואה מטעם ההגנה, הוא הפרופסור עמוס קורצין.

עד כאן סקירת פרטי העדים שהעידו בתיק זה מטעם התביעה.

ראיות התביעה שהוגשו בתיק זה הינן כדלקמן:

הודעת נאשם מיום 23.1.13 שעה 19:05 (ת/1).

הודעת נאשם מיום 23.1.13 שעה 19:50 (ת/2).

הודעת נאשם יחד עם הצהרת שמירה על זכות השתיקה מיום 24.1.13. (ת/3).

הודעת נאשם מיום 4.2.13 שעה 13:40 (ת/4).

הודעת נאשם מיום 11.2.13 שעה 13:05 (ת/5).

דו"ח בוחן משטרתי (ת/6).

דו"ח בוחן משטרתי (ת/7).

דו"ח בוחן זירת אירוע (ת/8).

מזכר בדיקת ווריקום ושדה ראיה (ת/9).

לוח תצלומים (כולל דיסק) (ת/10).

לוח תצלומים (ת/11).

תמונות ממקום האירוע (כולל דיסק) (ת/12).

מזכר לענין בדיקת צמיג (ת/13).

תרשים (ת/14).

דיסק וידאו מקום תאונה (ת/15).

דיסק וידאו ניסוי שדה ראיה ובדיקת ווריקום (ת/16).

סיכום פטירה (המנוח כ.א.) (ת/17).

סיכום אשפוז ופטירה (המנוח ע.ח.) (ת/17).

מזכר נוסף בבדיקת צמיג (ת/18).

הודעת עדה (נהגת יונדאי פרטית הנזכרת בסעיף 9 לעובדות כתב האישום) הגב' מלי כהן (ת/19).

וידאו וחוו"ד בבדיקת מונית הנאשם במוסך כלמוביל מרצדס (ת/20).

הודעת אזרח מר מורזייב ברוך שהיה בעת האירוע בתוך משאית הירקות שחנתה בצד הדרך והנזכרת בסעיפים 8 ו-9 לעובדות כתב האישום (ת/21).

הודעת מר שמעון ארבל, אחיו של המנוח א.כ. (עד שהיה בעת האירוע ליד טנדר המיצובישי שחנה בצד הדרך ואשר נזכר בסעיפים 7 ו-8 לעובדות כתב האישום) (ת/22).

שלושה תצלומים של רכב הניסאן הנזכר בסעיף 6 לעובדות כתב האישום (ת/23-25).

חוו"ד בבדיקת מונית המרצדס של הנאשם לאחר התאונה במרכז שירות מרצדס בראשל"צ (ת/26).

תע"צ בבדיקת תקינות מכשיר הווריקום (ת/27).

מסמכי ניסוי ההאצה שבוצע ע"י בוחן התנועה מר רון שמואלי (ת/28, ת/29).

מזכר אודות ניסוי ההאצה שבוצע ע"י בוחן התנועה מר רון שמואלי (ת/30).

פרוטוקול מתיק 8546-01-14 בימ"ש תעבורה פ"ת ובו עדות פרופסור עמוס קורצ'ין בתיק האמור (ת/31).

חוו"ד פרופסור עמוס קורצ'ין שהועברה לתביעה ביום 3.8.14 (ת/32).

חוו"ד פרופסור עמוס קורצ'ין שהועברה לתביעה ביום 4.8.14 (ת/33).

סיכום אשפוז של הנאשם בעקבות התאונה (ת/33).

ממצאי בבדיקת "מינימנטל" שנערכה לנאשם ע"י פרופסור עמוס קורצ'ין (ת/34).

חוו"ד של פרופסור אלדד מלמד (מומחה ההזמה מטעם התביעה בתחום הרפואה) (ת/35).

מטעם ההגנה העידו העדים הבאים והוגשו הראיות כדלקמן:

הנאשם, מר פואד דבורה (ע.ה.1).

מומחה רפואי מטעם ההגנה, פרופסור עמוס קורצ'ין (ע.ה.2).

מומחה בוחנות תאונות דרכים מטעם ההגנה, אינג' גדי ויסמן (ע.ה.3).

לציין כי לאחר עדות ההזמה של פרופסור אלדד מלמד מטעם התביעה (אשר באה לאחר סיום פרשת ההגנה) אופשר להגנה, בהתאם לסעיף 166 לחוק סדר הדין הפלילי, להביא "ראיות לסתור" ובנסיבות אלה, כעתירת ההגנה, התרתי חזרתו של פרופסור עמוס קורצ'ין לעדות נוספת.

בתיק זה הוגשו הראיות הבאות מטעם ההגנה:

חוות דעתו של המומחה הרפואי מטעם ההגנה פרופסור עמוס קורצ'ין שהוגשה ביום 9.9.14 (נ/1).

חוות דעתו של מומחה בוחנות תאונות הדרכים מטעם ההגנה אינג' גדי ויסמן (נ/2).

שני תצלומים מוגדלים ממקום האירוע לאחר התאונה (נ/3-4).

חוות דעת מיום 14.6.15 של מומחה ההגנה פרופסור עמוס קורצ'ין בעקבות חוות דעתו של המומחה מטעם התביעה פרופסור אלדד מלמד (נ/5).

רשימה של פסיקה שערך מומחה ההגנה אינג' גדי ויסמן להעיד על כי במקרים הנזכרים ברשימה התקבלה עדותו בחוות הדעת שהגיש באותם תיקים (נ/5).

עותק פסק דין בו התקבלה חוות דעת של אינג' גדי ויסמן (נ/6).

סיכומי התביעה הוגשו בכתב .

סיכומי ההגנה נשמעו בעל פה .

מסקנתי לאחר מתן הדעת לראיות, לעדויות ולסיכומים שהובאו בפני בתיק זה הינה שהתביעה הוכיחה כדבעי את כל אשר נטען בכתב האישום וכי, בכל הכבוד, לא קמה לנאשם כל הגנה.

להלן הקדמה תמציתית ובה עיקריה של הכרעת הדין:

אין זו כידוע דרכה הטבעית של מכונית (ובמקרה זה הכוונה היא למוניתו של הנאשם) לנוע במהירות, בעיוורון וללא רסן אל עבר כלי רכב החונים בצד הדרך ולהתנגש בעוצמה בהם ובהולכי רגל המצויים לידם.

בנסיבות אלה נדרש נהגה של מכונית שכך אירע עת נהג בה ליתן "הסברים" במסגרת דבר הגנתו.

ובמילים אחרות: נדרש הנהג לעמוד בנטל להראות כי התנגשותו בכלי רכב חונים בצד הכביש ובהולכי הרגל שעסקו בהעמסת סחורה עליהם לא נבעה מדרך נהיגתו את מכוניתו.

את עובדותיו של כתב האישום נדרשת כמובן, כתמיד, המאשימה להוכיח כבכל משפט פלילי, אלא שכאשר זהו אופיה של תאונה (כפי במקרה דנן) עסקינן בתאונה שניתן לכנותה כתאונה שמדברת לכאורה בעד עצמה.

"הסבריו" של הנאשם דנן - כביטויים בכפירתו, בקו הגנתו ובסיכומיו בתיק זה, הינם כי לשיטת ההגנה מכונית הניסאן הפרטית שבה נהג ע.ת.6 מר יואב צברי, ואשר נעה ברחוב המלאכה, עקפה את מוניתו של הנאשם ופגעה בה כי כתוצאה מפגיעה זו, בשילוב עם מצבו המוחי של הנאשם אותה עת כחולה פרקינסון או כהמצוי במצב פרקינסוני, כך לשיטת המומחה הרפואי מטעם ההגנה, הביא, לשיטת ההגנה והמומחה מטעמה, ל"אבדן עשתונות" אצל הנאשם וכך הביא הדבר לפגיעה בכלי הרכב החונים ובהולכי הרגל המנוחים.

אלא שהראיות בתיק זה מלמדות כי לקו ההגנה הנ"ל שבו נתלתה ההגנה אין בכל הכבוד כל בסיס וכל ממש.

ויוסבר:

ראשית:

שפע של עדויות מפי עדים נטראלים מלמדות כי נהיגתו המהירה וחסרת הרסן של הנאשם החלה (ונמשכה) עוד במהלך יציאתו מתחנת הדלק ועוד בטרם נוצרה כלל כל אינטראקציה כלשהי עם מכונית הניסאן.

שנית:

הן עדויות מהימנות, הן ממצאים בכלי הרכב, והן השכל הישר בשים לב לעיתוי נסיעת המונית והניסאן ברחוב המלאכה, כמו גם העדר כל עדות על נהיגה מהירה ו/או עקיפה מצד הניסאן, מלמדים כולם גם הם לטעמי שהנאשם הוא שביצע עקיפה מסוכנת ואסורה של רכב הניסאן והוא שפגע אגב כך עם מוניתו ברכב הניסאן, ולא ההיפך מכך.

שלישית:

משנהיגתו המהירה והפרועה של הנאשם החלה עוד במהלך יציאתו מתחנת הדלק, אין הנאשם יכול להלין על אחר כלשהו עת התרחשה התאונה, על כל שלביה של התאונה. מה עוד כאמור שנדחית טענתו בדבר נהיגה חריגה כלשהי מצד נהג הניסאן.

רביעית:

מהירות ודרך הנסיעה שפיתח ונקט שם הנאשם ברחוב צר זה עם מוניתו (אליבא דכל העדויות ואליבא התוצאות הקשות של הפגיעות וההדיפה של לא פחות מ-4 כלי רכב) לא יכולה היתה אלא להסתיים בתאונה זו.

חמישית:

משציין בעדותו המומחה הרפואי מטעם ההגנה עצמה, פרופסור קורצ'ין, על כי לו הוא היה יודע על דבר העדויות בדבר הנסיעה המהירה של הנאשם עוד בטרם המגע עם רכב הניסאן אזי היתה משתנה חוות דעתו בדבר "אבדן השליטה" כתוצאה מהמגע עם רכב הניסאן בשל מצבו המוחי של הנאשם כביכול, וכי מדבריו עולה כי חוות דעתו בדבר "אבדן שליטה" בשל המגע עם רכב הניסאן לא היתה אז מתקיימת בעצם, אזי, נופלת הגנת הנאשם כולה בתיק זה, וזאת אף בטרם נכנסים לעובי קורת המחלוקת בין פרופסור מלמד מטעם התביעה ופרופסור קורצ'ין מטעם ההגנה לגבי עצם מצבו המוחי של הנאשם בתקופת האירוע, ואף מעבר לכך, לגבי עצם הטענה על כי מצב מוחי שכזה בכלל יש בו כביכול כדי לגרום לאדם לאבד עשתונות ולאבד שליטה ברכב.

שישית:

מעבר לצורך, וכפי שעוד יובהר וינומק, אף מצאתי בתיק זה, ועפ"י אשר הובא בפני בידי הפרופסור מלמד והפרופסור קורצ'ין, בכל הכבוד והערכה, להעדיף את חוות דעתו של פרופסור מלמד על כי אין מקום לקבוע שהיתה ירידה קוגניטיבית משמעותית אצל הנאשם וכי גם ממילא אין תימוכין לכך שיש אף אצל חולי פרקינסון, בכל שלביה השונים, תופעה של "איבוד עשתונות" בשונה כביכול מתופעה אפשרית שכזו אצל כלל האוכלוסייה. ובמילים אחרות: לא היתה סיבה שברפואה שהנאשם יאבד עשתונות אף לו היתה נכונה (וכאמור - אינה נכונה) גירסתו של הנאשם כי רכב הניסאן הפתיע ופגע בו.

הנה כי כן, יודגם אם כך ויוסבר בהכרעת דין זו כי לנאשם לא קמה כל הגנה וכי תאונה קטלנית זו לא התרחשה אלא כתוצאה מנהיגתו המהירה, הפרועה מלכתחילה, עוד עת יצא לדרכו בכעס וברוגז מתחנת הדלק בהשאירו שם (בניגוד למתוכנן) את אחיו, ובהמשך לכך נהיגתו המהירה וחסרת הרסן גם בתוך רחוב המלאכה.

ולהלן נימוקיה המפורטים של הכרעת הדין:

ע.ת. 1, מר עידן עבדי, אשר לא נטען כי יש לו כביכול כל היכרות קודמת כלשהי עם מי מהמעורבים באירוע, ואשר ציין

כי המשרד בו הוא עובד מצוי ברחוב המדובר וכי הוא היה באותה עת בתחנת הדלק, תיאר לטעמי באופן שאין לטעות בו כי יציאת הנאשם עם מוניתו מתחנת הדלק נעשתה מלכתחילה באופן שעורר את תשומת ליבו לנוכח תאוצה מהירה מאד שלוותה ב"פרפור של הגלגלים" של המונית ובהמשך גם ללא כל נסיון בלימה אלא תחת זאת המשך האצה. מעדותו של עד אובייקטיבי זה גם בהחלט עולה שעובר לתאוצה הרבה שאיפיינה את המונית אף אכן התקיים דין ודברים קולני בצעקות - דין ודברים אשר לו היה שותף הנאשם וכי תוך כדי דין ודברים זה המונית יצאה בתאוצה המתוארת. העד תיאר את הרעש של סיבובי המנוע של המונית בתאוצה מתחנת הדלק, כרעש בומבסטי. התרשמותו של העד היתה כי לנוכח התנהלות המונית בכביש זה וקיום כלי הרכב שעמדו מימין מחד, והגעת כלי הרכב ממול (מכיוון רחוב המסגר מאידך) היה לו ברור שנהג המונית יפגע במישהו. (דבר שאכן קרה בפועל).

העד הנ"ל שב ותיאר את האצת נהג המונית כהאצה מטורפת.

העד שב ותיאר את יציאת המונית מתחנת הדלק, ב "פרפור" תוך כדי אותן צעקות, גלגלים מחליקים וסל"ד עולה.

אני סבור כי הפרטים שידע עד זה לספר - בין היתר אודות מיקום המונית בתחנת הדלק ובהמשך לכך, מיקום כלי הרכב של המנוחים, מיקום כלי רכב שהגיעו מרחוב המסגר, ועוד, מעידים כי עד ראה זה אכן נכח במקום וגם קלט בחושיו באופן ברור את שתיאר ואת שהתרחש לנגד עיניו. אין בפני כל סיבה לחשוב שעד זה היה כביכול בעל ענין או בעל יכולת להמציא כביכול מפרי דמיונו את כל הפרטים הספציפים הללו.

המשמעות היא שנהיגתו שלוחת הרסן של הנאשם נולדה עוד במהלך היציאה מתחנת הדלק ועוד בטרם כלל נכנס לכביש.

המשמעות היא גם שהגורם לתאונה זו, מלכתחילה, היא נהיגה פרועה ורגוזה שבוצעה מלכתחילה ע"י הנאשם לאחר חילופי דברים בצעקות בתחנת הדלק, וזאת להבדיל מכל גורם מפתיע בכביש או מפתיע במצבו הבריאותי של הנאשם.

עדויות של ע.ת.1 הנ"ל, שהינו כאמור עד אובייקטיבי, גם מתיישבת עם עדותו של עד ראה נוסף אשר גם על האובייקטיביות שלו לא מצאתי כי עלה בידי ההגנה לחלוק.

הכוונה היא לע.ת. מספר 2 מר אמיר דרעי שגם הוא היה עד ראה להתרחשות בתחנת הדלק, לעצבנות ולכעס שגילה שם הנאשם, וליציאתו של הנאשם עם מוניתו מתחנת הדלק בהאצה, במהירות ואגב נהמה חזקה מאד של מנוע המונית בה נהג הנאשם.

ע.ת.2 - כמו ע.ת.1 - לא ראה שום רכב אחר שהגיע מאחורי רכבו של הנאשם, וגם ציין כי במהירות שהנאשם נע שם עם מוניתו שם אין לדעתו כל סיכוי שרכב אחר כלשהו יכול היה בכלל להדביק אותו.

ע.ת.2 הנ"ל שב ותיאר, גם בחקירה נגדית, כדי הנאשם צעק על הנוסע שלו בתחנת הדלק, ש"בוא כבר".

העד ציין כי הנאשם צעק בתוקפנות.

ע.ת.2 שב וציין כי ראה את הנאשם נכנס למונית ומתחיל "בהאצה מוגזמת".

עיננו הרואות: שני עדי ראיה אלה לאירוע, שהינם שני עדים שאינם מעורבים, ולא נטען כי יש להם קשר קודם כלשהו של היכרות עם מי מהמעורבים או בינם לבין עצמם, שניהם מתארים כי התנהגותו החריגה של הנאשם נולדה עוד בתחנת הדלק וביציאה ממנה בהאצה יוצאת דופן עם מוניתו.

התרשמותי הישירה מעדויות שני עדי הראיה הללו שהזדמנו מקרית למקום הינה כי עדויותיהם הינן ברות הסתמכות וכי לא היה בידם, ולא היה גם ענין בידם, להמציא כאמור כביכול את התיאורים הללו של הצעקות והעצבנות של הנאשם בתחנת הדלק, ואת יציאתו בהאצה "מטורפת" ובנהיגה יוצאת דופן של מוניתו עוד מתחנת הדלק.

כאמור - המשמעות היא שאם ניתן אמון בכך שהתנהגותו החריגה של הנאשם עם מוניתו החלה עוד בתחנת הדלק וביציאה ממנה, אזי ממילא נופלת, בכל הכבוד, כמגדל קלפים גירסת ההגנה בדבר כך שהתנהגותו של הנאשם נולדה כביכול מ"הפתעה" שחוזה במהלך הנהיגה בכביש וכביכול מתגובתו לאותה "הפתעה".

כאמור: העדויות מלמדות על נהיגה חריגה של הנאשם עוד מלכתחילה, כלומר עוד עת יצא לדרך מתוך תחנת הדלק, ובטרם היתה לו כל אינטראקציה עם כלי רכב אחרים בכביש.

בנסיבות אלה, אין יכול המגע שהיה לנאשם עם רכב הניסאן (ועוד יודגם כי הנאשם הוא שניסה לעקוף את רכב הניסאן ופגע בו אגב כך ולא ההיפך מכך), כדי להוות כביכול ענין לנאשם להיתלות בו.

ועם בעדויותיהם של ע.ת.1 וע.ת.2 לא די, באה גם עדותו של ע.ת.4 מר ישראל רויטמן (שהינו המתדלק בתחנת הדלק שהימנה יצא הנאשם עם מוניתו) ותיאר אף הוא בעדותו שהנאשם, לאחר שהתעצבן שם בתחנת הדלק, "קפץ לתוך האוטו וזינק מהמקום כמו פורמולה 1".

המתדלק תיאר בעדותו את התנהגותו של הנאשם בתחנת הדלק כמי ש: "התעצבן ופתאום רץ לתוך המונית, פשוט לחץ על הגז עד הסוף... כמו טורפדו יצא מהמקום".

המתדלק מתאר כי בנסיבות אלה הוא תפס את ראשו עם הידיים ותאר לעצמו שמשהו יקרה: "40 שנות נהיגה יש לי ואני יודע שבמקרה כזה צריך לקרות משהו, זה לא רחוב חד סיטרי".

המתדלק הוסיף והעיד בהגינותו כי הוא מכיר את הנאשם כלקוח בתחנה מזה שנים וכי הוא "בן אדם זהב" וכי בפעמים קודמות "לא היו איתו שום בעיות".

גם בחקירה נגדית, שב באופן החלטי עד זה ותיאר כי התנהגותו והשתוללותו של הנאשם החלה עוד בתוך תחנת הדלק עת קפץ הנאשם לתוך מוניתו וזינק מהמקום.

הנה כי כן, מדובר כאן בעדות נוספת של עד ראיה אשר הינה קורהנטית לעדויות עדי הראיה האחרים שעדויותיהם כבר

נסקרו לעיל.

לא זו אף זו: מדובר גם בעדות (של המתדלק) אשר על פניה ניכר בה שהיא איננה באה ח"ח להרע עם הנאשם בכוונת מכון, שהרי עד זה, המתדלק, מבהיר כי הנאשם הוא "בן אדם זהב" וברגיל לא היו איתו שום בעיות. איזון זה בעדות המתדלק, מפי המתדלק, תורם אף הוא לדבר אמינות גירסתו אודות התנהלות הנאשם באותו יום.

עדות המתדלק בדבר יציאה של הנאשם ממצב עמידה בתחנת הדלק, לאחר ש"זינק" למוניתו, ובצור נהיגה שתוארה ע"י המתדלק כ"פורמולה 1" או כ"טורפדו", מתיישבת עם התרשמותם הדומה של האזרחים ע.ת. 1 וע.ת. 2 ששבו ותיארו כל אחד בלשונם האצה מוגזמת מאד ("מטורפת") של הנאשם עם מוניתו עוד עת עשה דרכו מתחנת הדלק.

לנוכח עדויות אלה - שהן קוהרנטיות - ומפי אנשים שונים שאינם מכירים זה את זה (ע.ת. 1, ע.ת. 2 ו-ע.ת. 4) ושהיו עדי ראיה להתנהלותו של הנאשם עם מוניתו עוד מלכתחילה, אין כאמור מנוס מלומר כי אחיזתה של ההגנה בטענה על כי התנהלותו החריגה של האירוע החלה ונולדה כביכול מן המגע עם רכב הניסאן, אין לה, לטענה זו, על מה שתסמוך. (מה עוד, שכפי שכבר נאמר כי יודגם, הנאשם הוא שגרם למגע עם רכב הניסאן בדרך נהיגתו ואגב נסיון עקיפתו באמצעות מוניתו את רכב הניסאן).

ואם בכל העדויות עדי הראיה כפי שכבר נסקרו לעיל לענין המהירות שבה בחר הנאשם לנסוע אין די, אזי באה, בנוסף לכך, גם לא אחרת מאשר עדותו של אחיו של הנאשם (מר אברהם דבורה) אשר אף שקשה היה לטעמי ובכל הכבוד להשתחרר מן הרושם כי הוא עושה בעדותו ככל יכולתו להמעיט ולגמד אחריותו של אחיו (הנאשם) לאירוע, בכל זאת, באין מנוס, נאלץ להודות ולומר כי אחיו (הנאשם) נסע בעת האירוע: "קצת יותר ממה שאני מכיר אותו. הוא בדרך כלל לא נוסע יותר מ 30 - 40 קמ"ש. הוא נסע הפעם קצת מהר, לא יכול להעריך". (ראה נא עדותו של מר אברהם דבורה בעמ' 52 לפרוטוקול).

אך לא רק חיזוק למהירות נסיעת הנאשם יש בעדותו של אחיו של הנאשם, אלא גם חיזוק לדבר רוגזו של הנאשם עת בחר, משום מה, להשאיר את אחיו בתחנת הדלק אגב רוגז זה.

האח, מר אברהם פואד התקשה להסביר מדוע השאיר אותו הנאשם בתחנת הדלק. (ראה נא את עדותו בעמ' 53 לפרוטוקול).

הנה כי כן, תימוכין נוספים מצויים כאן, מתוך עדות אחיו של הנאשם, להתנהלותו החריגה של הנאשם וזאת הן לענין מהירות עזיבת הנאשם את תחנת הדלק והנסיעה מהמקום והן, למעשה, לענין רוגזו של הנאשם כנהג.

וכך הוסיף והעיד אחיו של הנאשם: "ראיתי שהוא יצא קצת מהר והאיץ את האוטו, האוטו נסע קצת יותר מהר ממה שצריך. ממה שאני יודע שהוא נוסע. נכון שהאוטו האיץ את המהירות". (מתוך עדותו של האח מר אברהם פואד, שם). וראה נא גם בהמשך לכך - את תשובות העד הנ"ל (מר אברהם פואד) לשאלות הבהרה שנשאל ע"י בית המשפט. (עמ' 7 לפרוטוקול).

גם ע.ת. מס' 5 מר יואב צברי (שהינו נהג רכב הניסאן) העיד לטעמי עדות שיש ליתן בה אמון.

גם עד זה עבר חקירה נגדית מקיפה בידי ההגנה, והרושם שהותיר לשיטתי ובכל הכבוד, הינו רושם של עדות מפורטת, עניינית, ישירה, וכנה.

עד זה תיאר באופן מפורט ועקבי כיצד נהג במכונית הניסאן שלו באיטיות, לא מיהר הוא ולא היה לו צורך למהר, וכיצד פגעה מונית הנאשם במכוניתו מאחור ודחפה אותו קדימה. גם תיאוריו של עד זה אודות העיתוי והמיקום של הפגיעה, הולמת לטעמי את מיקום כלי הרכב לאחר אירוע כמשתקף בלוח התצלומים ת/11 ובתרשים ת/14.

עד זה (נהג הניסאן) דחה מכל וכל את גירסת ההגנה שהוצגה לו ולפיה הוא ביצע כביכול עקיפה של המונית של הנאשם ופגע בה.

אני נותן אמון בעדותו של נהג הניסאן וזאת על יסוד התרשמותי הישירה מן העדות.

וזאת גם יש לזכור כתימוכין: מצויות בפני כאמור עדויות עקביות של עדי הראיה על כי נהיגה חריגה ומהירה בוצעה מצד הנאשם - נהיגה שתוארה כזכור ע"י המתדלק שאחז ראשו בידיו למראה נסיעת הנאשם, כפורמולה 1 וסטורפדו. נהיגה שחריגותה, לאחר רוגז, תוארה באופן דומה גם ע"י שני עדי ראיה נוספים כמטורפת. נהיגה שאפילו אחיו של הנאשם, כעד נוסף, נאלץ להודות כי היתה מהירה מן הרגיל.

בנסיבות אלה - ואף לאחר החקירה הנגדית של נהג הניסאן ע"י ההגנה בבית המשפט - אין לקבל שנהג הניסאן יכול היה לעשות - או עשה - כדי להדביק ולהשיג כביכול את נהג המונית ברחוב הנ"ל בנסיבות הנ"ל.

ובמילים אחרות: בעוד שיש עדויות למכביר על נסיעה מאד מהירה פרועה וחריגה מצד הנאשם עם מוניתו, אין מנגד כל עדויות על נסיעה שכזו מצד נהג הניסאן וגם אין זה מתקבל על הדעת לקבוע - ואין בסיס ראיתי לקבוע - שנהג הניסאן עשה בכלל לנסות להשיג את המונית של הנאשם במאוצה של המונית, לפגוע בה ואף לעקוף אותה (וראה נא גם את התצלומים לאחר התאונה שבהם, ללא ספק, נראית הניסאן מצויה לפני המונית ולא אחריה).

אך לא זו אף זו : גם לו היה מקום לקבוע (ואין כאמור מקום לקבוע) שנהג הניסאן סטה כדי פגיעה במונית, הרי בפנינו - יש לזכור - מלכתחילה נהיגה פרועה וחריגה של המונית ברחוב זה וממילא זו אם כך הורתו של האירוע.

ואף זאת יש לשים לב: רכב הניסאן נבדק פיזית ע"י בוחן התנועה המשטרתי ונזק הפגיעה שנמצא בו הוא מאחור לפני (ראה נא את ת/6).

מנגד, מעיון בחווה"ד (נ/2) של מומחה ההגנה אינג' גבי ויסמן אין עולה, בכל הכבוד, כי חוות דעתו הינה על בסיס בדיקת הנזק ברכב הניסאן.

בוחן התנועה המשטרתי נחקר נגדית גם בענין זה (ראה נא עמ' 91 - 92 ובהמשך לפרוטוקול) ומוצא אני את הסבריו

של זה (שגם בחן כאמור פיזית את רכב הניסאן) כהסברים ראויים ומשכנעים ומבוססי בדיקה ובחינה.

אף מצאתי כהגיונית עד מאד את עמדת הבוחן המשטרתי על כי אפילו איבד הנאשם שליטה במוניתו כתוצאה מן המגע בין מוניתו לבין רכב הניסאן, לא צריכים היו הדברים להתרחש מלכתחילה - לא הפגיעה בניסאן, לא אבדן השליטה ולא הפגיעה העוצמתית בכלי הרכב המסחרים העמוסים בצד הדרך והדיפת שניהם (ובכלל זה משאית קטנה), וזאת לו היה הנאשם מתכבד מלכתחילה לנוע עם מוניתו במהירות סבירה ובדרך סבירה, ולא כפי שתיארו שורה ארוכה של עדים במהירות בלתי סבירה, בפרעות וברוגז.

זאת ועוד: הנאשם לא העיד על כי כאשר יצא מתחנת הדלק (בחופזה כאמור) בכלל הביט הוא או ראה הוא רכב ניסאן אשר נע ברחוב המלאכה - רחוב אשר לתוכו נכנס למעשה הנאשם בנסיעתו עת יצא מתחנת הדלק.

הנאשם גם לא העיד על כי ראה כביכול את רכב הניסאן במראות מתקדם כביכול מאחוריו ומנסה כביכול לעקפו.

למעשה, איש כאמור מבין עדי הראיה לא תיאר כי ראה את רכב הניסאן דולק אחרי הנאשם כביכול או מנסה לעקפו כביכול.

לא זו אף זו: על מנת להצליח כביכול להדביק את נהג המונית (אשר כזכור פתח בנסיעה במהירות שתוארה ע"י העדים כהאצה של פורמולה 1 או של טורפדו) צריך היה הרי נהג הניסאן לנקוט האצה ומהירות גבוהה עוד יותר וחריגה עוד יותר.

אלא שכאמור אין כל עדות על כי רכב ניסאן כך כביכול נסע ברחוב המלאכה והדביק כביכול את מוניתו הדוהרת של הנאשם.

נמצאת אומר לפיכך כאמור כי את גירסת ההגנה לפיה כביכול נהג הניסאן נע אחרי מוניתו של הנאשם, הדביק אותה כביכול למרות האצתה החריגה ועקף אותה, היא, בכל הכבוד, גירסה שאין כל בסיס לקבלה.

אף לא מצאתי כי נסתר תוקף עבודת הבוחנות המשטרית בדבר בדיקת המהירות שיכולה היתה לפתח ופיתחה מונית המרצדס בנסיבות, ובכלל זה לקיחה בחשבון כי להבדיל מהניסוי שבו היה צורך לבלום ולהזדקק למרחק בלימה, במציאות נבלמה המונית בתוך כלי הרכב שבהם פגעה ואשר אותם הדפה.

ולענין עדותו וגירסאותיו של הנאשם הנכבד עצמו ייאמרו הדברים הבאים:

אומר בזהירות כי התרשמותי מדרך מתן עדותו של הנאשם - ואני מזמין את הקורא גם לעיין בפרוטוקול ובתשובותיו הסדורות של הנאשם - היא כי במועד מתן העדות ביולי 2014 (שהוא יש לזכור מועד המאוחר אף כדי שנה וחצי ממועד

האירוע) זכיתי לטעמי לראות נאשם אשר ניכר כי מבין היטב את אשר נשאל ואת אשר נאמר, מגיב ומשיב לשאלות באופן רגיל מיד ולענין, שולט בדיון, עירני לכל היבט וניואנס, ואף מעיר לתובעת (כגון הערה "שלא תכניסי לי מילים לפה").

(כאמור ראה נא את תוכן ודרך מתן תשובותיו של הנאשם בפרוטוקול יום 6/7/14 בחקירה נגדית בעמ' 83 ואילך).

כך לענין התרשמותי האישית הסובייקטיבית בלבד והמוגבלת מקצועית כמובן של הנאשם וזאת אף כשנה וחצי אחרי האירוע.

אלא שלגבי תוכן העדות של הנאשם בבית המשפט - ובאותם היבטים, בכל הכבוד, אשר ניכר כי הנאשם סבר כי אינם משרתים את עניינו, מצאתי, בכל הכבוד והערכה, כך עפ"י התרשמותי הישירה, גירסה מגמתית מפי הנאשם שיש בה נסיון להרחיק עצמו - ויהא זה אף בדרך מוגזמת בקיצוניותה - מאחריות לאירוע.

כוונתי, בין היתר לכך שהנאשם טען שמהירות נסיעתו לא היתה אלא כ- 10 - 15 קמ"ש וכי התאונה התרחשה "כמעט בעמידה" וזאת בה בשעה שהוברר מנגד - הן מפי העדים (לרבות אחיו של הנאשם) והן בהינתן עוצמת הפגיעות והיקף הדיפת כלי הרכב המסחרים החונים - כי גירסת הנאשם לנסיעה במהירות של 10 עד 15 קמ"ש ולהתרחשות התאונה ב"כמעט עמידה" איננה סבירה בעליל.

למעשה, ניכר שגם מומחה ההגנה מר גדי ויסמן הכיר בכך שמהירות נסיעת הנאשם לא היתה כתאוריו של הנאשם.

עדות הנאשם כאמור לעיל איננה מסייעת אם כך לבית המשפט ליתן אמון בגירסת הנאשם בפרשה זו.

כך הוא גם לענין עדות הנאשם על כי התאונה התרחשה לדבריו בסה"כ במרחק של 4 מטרים מתחנת הדלק, בעוד שהוברר כי התאונה התרחשה במרחק של עשרות מטרים מתחנת הדלק.

(ובאמירת אגב בלבד : אם התאונה התרחשה כביכול במרחק של 4 מטרים מתחנת הדלק, כלום לא היה צריך הנאשם ממילא לנקוט זהירות ומתן זכות קדימה ביציאתו מתחנת הדלק לרחוב).

באשר להיקף הנזקים בכלי הרכב ולהרס, צודק לטעמי הבוחן המשטרתי בדבריו בדבר התרשמותו הראשונית על כי מדובר היה כ"בזירת פיגוע".

אין לי אלא להזמין את הקורא (המורשה) לעיין בלוח התצלומים ובוידאו אשר בראיות התביעה.

דברים אלה, ודבר גם הדיפת 2 כלי רכב מסחריים (אחד מהם מעין משאית קטנה) קדימה ע"י מוניתו של הנאשם, באים כאן אך על מנת להדגים את הקושי באימוץ גירסתו של הנאשם הנכבד על כי מהירות נסיעתו היתה אך כ- 10 או 15 קמ"ש ועל כי התאונה התרחשה כביכול "כמעט בעמידה".

הנאשם גם התקשה להסביר בעדותו (ראה נא הפרוטוקול מיום 6/7/14) מדוע למרות שאמור היה הוא להמשיך

בנסיעה מתחנת הדלק עם אחיו מר אברהם דבורה, עזב הוא בנסיעה את תחנת הדלק ללא אחיו והותירו שם בניגוד מוחלט למה שתוכנן ביניהם.

בעדותו ניכר כי ביקש הנאשם להציג מצג על כי כביכול לא היה כל רוגז מצידו שם בתחנת הדלק, אך למעשה, כאמור, הנאשם כשל מלהסביר מדוע אם כך נסע לפתע מן המקום ללא אחיו.

אני סבור כי יש לראות בכך, ככל שבכלל נדרשחיזוק נוסף לעדויות בדבר רוגזו של הנאשם, כחיזוק נוסף בכל זאת לגירסת התביעה בדבר רוגזו אכן של הנאשם ובדבר יציאתו של הנאשם עם מוניתו מתחנת הדלק בנסיעה המואצת ו"המטורפת" כפי שכבר תואר בהרחבה ע"י עדי הראיה.

זאת ועוד : עיון קפדני בעדותו של הנאשם בבית המשפט יעלה גם כי בעוד מחד גיסא ניכר כי ביקש הוא הוא ליצור בתשובותיו, בכל הכבוד, רושם על כי הוא היה רגוע וכלל לא הלחיצו אותו, ציין הוא מאידך גיסא בעדותו כי "אנשים התחילו לצרוח" עליו בגלל שמוניתו העומדת בתחנה הפריעה לאנשים אחרים. (ראה נא את עדותו של הנאשם עצמו בעמ' 87 שורה 25 לפרוטוקול).

עוד מגלה עיון קפדני בעדותו של הנאשם בבית המשפט כי הנאשם, בכל הכבוד, בוחר הוא לדלג בתיאור השתלשלות הענינים על השלב שחלף מרגע שהחל להזיז את מוניתו ועד לשלב שבו התרחשה התאונה לקראת רחוב המסגר בהמשך רחוב המלאכה.

ראה נא בהקשר זה את עדותו ותשובותיו של הנאשם הנכבד בעמ' 87 ו 88 לפרוטוקול שם הוא מתאר כאילו מיד בעת שיצא מתחנת הדלק התרחשה תאונה - דבר שמוסכם על הכל כי אין הוא מדויק כלל וכלל שהרי כל אירוע תאונתי לא התרחש בפתחה של תחנת הדלק אלא רק בהמשך ברחוב המלאכה ולקראת רחוב המסגר.

גם אופי עדותו זו של הנאשם מקשה עלי, בכל הכבוד, לקבל את גירסתו לאירוע בתיק זה כגירסה מהימנה.

אגב - לענין תקינות המכונת (המונית) בעת האירוע - הנאשם מעיד (בעמ' 89 לפרוטוקול) כי לא הוא חש כל תקלה מכנית ברכבו וכי לפי תפיסתו לא היתה שום תקלה אצלו במונית שגרמה לתאונה לא בדושות לא בהגה ולא בבלמים.

לציין כי גם בבדיקת מוניתו של הנאשם לאחר התאונה לא נמצאה כל תקלה ואף לא נמצא כי מכשיר הרשמקול או הקיסם שהיה מצוי בקירבת הדושות יכולים היו להשפיע על תפקוד הרכב של הנאשם.

ובמילים אחרות - יורדת מן הפרק טענת ההגנה בפתחו של ההליך (בשלב ההקראה) על כי יתכן שתקלה טכנית או דבר מה בתוך המונית הביא לכלל התאונה.

סתירות נוספות בגירסתו של הנאשם מצויות בכל הכבוד למכביר בהיבטים רבים וראה לענין זה למשל - את עדותו של הנאשם ותשובותיו בין היתר בעמ' 90 לפרוטוקול - שם הוא מספר מחד גיסא שלא ראה את הטנדר לפני התאונה, בעוד שבמשטרה סיפר כי ראה את הטנדר לפני התאונה.

אגב, כשעסקינן ברוגז, ובכל הכבוד, גם מול דוכן העדים בפני בית המשפט הפגין הנאשם מידה של רוגז במהלך עדותו. (וראה לענין זה את הערתי לפרוטוקול בעמ' 90 שורה 27 לפרוטוקול).

הנאשם בעדותו גם ניכר כי התקשה להסביר את הסתירה בין גירסה אחת שמסר ולפיה, לדבריו, נפגע ע"י רכב מאחור ולפי גירסה אחרת שלו נפגע ע"י רכב מהצד. (ראה נא את מהלך עדותו של הנאשם ותשובותיו בין היתר בעמ' 93 - 94 לפרוטוקול).

בשלב מסוים בעדותו אף בחר הנאשם להסתייג מכך שפגע בו רכב ואמר כי יתכן שפגעה בו : "אבן גדולה ויכול להיות כל דבר". (ראה נא את עדותו בעמ' 95 לפרוטוקול).

גם דרך זו של הנאשם בתשובותיו המעורפלות והשונות מאלה שנתן בהודעתו, מקשה עלי, בכל הכבוד והערכה, ליתן אמון בגירסתו של הנאשם בפרשה זו.

בכל הכבוד, והערכה, אף ניכר בעיני שבהינתן הפרק המסכם (פרק "הדין" בחוות דעתו של מומחה ההגנה מתחום בוחנות תאונת דרכים) ובהינתן עדויות עדי הראיה, כמו גם התמיהות והסתירות בהינתן עדות הנאשם עצמו, אין במקרה זה לקבל את מסקנות אינג' ויסמן כביטויין בחוות הדעת נ/2 אשר הגיש.

עיון בחוות הדעת נ/2 מגלה בכל הכבוד והערכה כי לשיטת אינג' גדי ויסמן הנאשם נכנס ל"מצב חירום" כתוצאה ממכה" שקיבל מרכב הניסאן ו"פעל כפי שפעל, וסביר תוך האצת הרכב ואיבוד שליטה בו וסטיה ימינה והתנגשות מכלי הרכב במקום".

אינג' גדי ויסמן מוסיף ומציין כי הוא סבור שלמהירות רכב הנאשם אין חלק בגרימת התאונה.

צר לי, את התקשתי לראות בחוות דעתו של אינג' גדי ויסמן ו/או בעדותו של אינג' גדי ויסמן ו/או בדרך המגובה בספרות המקצועית, מדוע ככל שכך קרה, סבירה היא כביכול פעולת נהג להאיץ את רכבו ולא לבלום אותו.

אך זאת ועוד: לא הוסבר לטעמי כדבעי ע"י ע"י אינג' ויסמן מדוע למהירות רכב הנאשם אין כביכול חלק בגרימת התאונה.

ויתרה מכך : לא מצאתי, בכל הכבוד, כי הוסבר ע"י אינג' ויסמן הכיצד בה בשעה שאין כל עדות או גירסה מפי הנאשם עצמו על כי הוא האיץ את רכבו בשלב כלשהו באירוע זה, בא, בכל הכבוד, אינג' ויסמן ונשען על גירסת האצה מצד הנאשם לאחר המגע עם הניסאן.

כאמור, אף אין הסבר הכיצד סבור אינג' ויסמן שלמהירות רכב הנאשם לא היה יד ורגל באובדן השליטה ובהתרחשות תאונה קשה זו.

זאת ועוד - ושוב בכל הכבוד והערכה - ניכר שבתיק זה מציין אינג' ויסמן, ושב ומציין, כי הוא העדיף ומעדיף להתייחס לממצאים ולא לעדויות, ואולם למרות הצהרה זאת דווקא בחר הוא להתייחס בתיק דנן לעדות - אך רק לעדות אחת - עדותו של הנאשם.

מצאתי, בכל הכבוד והערכה, שאינג' ויסמן התקשה להשיב תשובה משביעת רצון מדוע בחר להסתמך בבניינה של חוות דעתו אך ורק על עדות אחת - והיא עדותו של הנאשם, בעוד הוא עצמו (אינג' ויסמן) מציין כי הוא מעדיף כאמור ממצאים על פני עדויות.

לא זו אף זו - ושוב בכל הכבוד והערכה - מצאתי כי אינג' ויסמן התקשה להשיב באופן משביע רצון הכיצד גם בהתייחס לעדות הנאשם בלבד (ואפילו בחר אינג' ויסמן להתעלם כאמור מעדויות אחרות) לא נתן הוא משקל הולם, כך לטעמי, לסתירות המצויות בעדות הנאשם. (וראה נא, בין היתר, לענין זה את תשובותיו של אינג' ויסמן, לשאלות הבהרה של בית המשפט בעמ' 170 - 172 לפרוטוקול).

אינג' ויסמן השיב בחקירה הנגדית בענין זה כי במכוון לא לקח ולא ניתח את כל העדויות אלא רק את זו של הנאשם וזאת, לדבריו משני טעמים:

האחת (כך לדברי אינג' ויסמן) כי הסניגור הוא שמנהל את התיק וזה מה שהסניגור ביקש ממנו, והסיבה השניה היא (ציטוט): " שזה היה מיותר ומנפח את חוות הדעת שלו". (ראה נא, בכל הכבוד את דברי אינג' ויסמן בענין זה בעמ' 146 - 147 לפרוטוקול).

כאמור, אינג' ויסמן גם הכיר בכך שאת חוות דעתו לא סמך על בדיקת רכב הניסאן אלא סמך אך ורק על סמך הצילומים של הניסאן. (ראה נא את עדותו בעמ' 148 לפרוטוקול).

כמו כן ציין אינג' ויסמן כי הוא איננו זוכר שביקש לראות את רכב הניסאן . (ראה נא את עדותו בעמ' 153 לפרוטוקול).

בכל הכבוד, אף מצאתי קושי בהסבריו של אינג' ויסמן לגבי דינמיקת הפגיעה הנטענת על ידו ואני מזמין את הקורא להתרשם מכך בעמ' 158 - 159 לפרוטוקול שם רבים לטעמי סימני השאלה הכיצד יכול היה רכב הניסאן לפגוע כביכול במונית בנקודה המדוברת ברכב הניסאן.

ברקע כל אלה, אף יש גם לזכור ולהזכיר כי אין כל עדות - ואני מדגיש כל עדות - על נסיעה של הניסאן בעקבות המונית, ובוודאי שלא במהירות שבה נסעה המונית והדבקה בקטע דרך שכזה ואף עד כדי עקיפתה.

בחקירתו הנגדית של אינג' ויסמן גם ניכר בכל הכבוד כי הסתבר שלא זכר הוא שראה ו/או בחר שלא להתייחס למכלול התמונות של רכב הניסאן מזירת האירוע, ובכלל זה תמונות הנזקים בו. (ראה נא את עדותו של אינג' ויסמן בעמ' 160 לפרוטוקול).

בצר לו כך ניכר, ובתשובה לשאלת בית המשפט ובכל הכבוד והערכה שוב, ציין אינג' ויסמן כי לנוכח אשר הוצג לו בחקירתו הנגדית בבית המשפט ונזקי הניסאן יתכן, בעצם, כך לדבריו, ש"אולי היתה בהמשך התאונה עוד מגע בין הניסאן למונית", וכי אין לו הסבר למכה ליד הכתובת "סקייאלוק" ברכב הניסאן. (ראה נא את עדות של אינג' ויסמן בעמ' 161 - שורות 1 - 8).

ובאשר להתנהגות הנאשם כנהג, אפילו היה מקום לקבל את גירסת הנאשם לענין רכב הניסאן (וכאמור אינני מקבלת) (ציין הרי לא אחר מאשר מומחה ההגנה אינג' ויסמן כי במרחקים שנלקחו על ידו בחשבון בחוות דעתו יכול היה הנאשם לעצור את מוניתו. (ראה עדות אינג' ויסמן בעמ' 168 לפרוטוקול).

במילים אחרות, אני סבור שיש לומר שאף לו היתה מתקבלת גירסת ההגנה (ואין היא מתקבלת) על כי רכב הניסאן הצליח כביכול להדביק את המונית בנסיעתה המהירה ולעקפה וליצור עמה מגע, יכול להיות הנאשם לעצור את מוניתו.

אין כל עדות על נסיון בלימה מצד הנאשם.

אלא שזאת יש לזכור, הנאשם מלכתחילה לא אמור היה לנסוע שם אגב האצה חריגה, מהירות חריגה, רוגז, ונהיגה פרועה "מטורפת" וחסרת רסן - וזאת לא ביציאה מתחנת הדלק וגם לא בהמשך לכך ברחוב המלאכה עצמו.

וגם זאת יש לזכור: משעיקרה של חוות דעתו של מומחה ההגנה אינג' ויסמן נשענת על עמדה לפיה הנאשם בחר להאיץ במקום לבלום לאחר המגע עם רכב הניסאן, נשאלת השאלה הכיצד בכלל עמדה זו מתיישבת עם גירסת הנאשם עצמו על כי כלל לא האיץ ועל כי לא בחר כלל בשום שלב, לא במכוון וגם לא בטעות, בפעולה של האצה, אלא נע, לדבריו, אך ורק במהירות של 10 - 15 קמ"ש וכי התאונה התרחשה, לדבריו, כמעט במצב של עמידה.

אף מצאתי צדק, בכל הכבוד, בעמדת התביעה כביטויה בשאלה שהופנתה לאינג' ויסמן בחקירתו הנגדית על כי מתקיים קושי להשתחרר מן הרושם שעדויות עדי ראיה רבים (להבדיל מעדותו של הנאשם עצמו) לא מצאו כאמור ביטוי בהתייחסותו של אינג' ויסמן לניתוח האירוע דנן.

כאמור, אף לא מצאתי כי נתמכה בספרות עמדתו של אינג' ויסמן על כי לא צריך היה לצפות מהנאשם כנהג כי יבלום את מוניתו בנסיבות, וכי כביכול ניתן לראות את האצתו כלגיטימית כביכול (מה עוד כאמור שהנאשם עצמו שב וגרס כי בעצם כלל לא האיץ כאמור).

צר לי, אך בכל הכבוד ולאור כל האמור לעיל, אין לי אלא לדחות בתיק זה את חוות דעתו של אינג' ויסמן.

וכאן אני מגיע לניתוח טענת ההגנה השניה של ההגנה בתיק זה והיא הטענה שהנאשם "איבד עשתונותו" כתוצאה ממצבו הרפואי לאחר שלשיטת ההגנה (שנדחתה כאמור) קיבלה מוניתו מכה מרכב הניסאן.

כפי שכבר ציינתי, משנדחית טענת ההגנה על כי רכב הניסאן הפתיע את הנאשם בנסיון עקיפה כביכול של נהג הניסאן את המונית, נופלת ממילא - כך ניכר אף אליבא דשיטתו של המומחה הרפואי מטעם ההגנה פרופ' קורצ'ין - תזת ההגנה הנ"ל בדבר אובדן שליטה כביכול שנבע מגורם הפתעה בכביש בדמות הניסאן.

ובמילים אחרות: משהוכח לטעמי שנהיגתו המהירה, הרגוזה והפרועה של הנאשם החלה עוד ביציאה מתחנת הדלק ובטרם כלל היתה כל אינטראקציה עם רכב הניסאן, ומשהוכח לטעמי שהנאשם הוא שניסה לעקוף את רכב הניסאן שהיה לפניו ולא ההיפך מכך - אזי נופלת ממילא תזת ההגנה על כי כביכול היה במגע בין המונית לבין הניסאן כדי להפתיע את הנאשם כנהג (שהרי הוא עצמו היה הגורם לה) ולכן נופלת גם תזת פרופ' קורצ'ין על כי הנאשם "איבד עשתונות" כתוצאה מגורם זה שהפתיעו.

אלא שאפילו אניח בצד את האמור לעיל (ואין להניח בצד את האמור לעיל) ואתמקד בשאלה האם היה בכלל הנאשם במצב הרפואי המיוחס לו ע"י הנאשם פרופ' קורצ'ין בתקופת האירוע והאם ככל שהיה הוא במצב זה, האם גם בכלל יש לקשור בין מצב רפואי שכזה לבין אובדן עשתונות - תשובתי (על בסיס התרשמותי מחוות הדעת ומעדויות פרופ' קורצ'ין ופרופ' מלמד) היא כי לא היה במצבו הרפואי של הנאשם כדי להביא לנהיגתו המהירה וחסרת הרסן וכי גם ממילא לא היה במצבו הרפואי כדי להביא את הנאשם כאדם לפעול באופן שונה מכלל האוכלוסיה ולהגיע כביכול לכדי "אובדן עשתונות" כנטען ע"י ההגנה.

וזאת יש לומר בתיק זה לאור הראיות שבפני:

אם איבד הנאשם את עשתונותו, היה זה בכל הכבוד עוד בתחנת הדלק, עת בחר הוא לצאת מכליו, להתרגז, ולהוציא את רוגזו בנהיגה מהירה פרועה מלכתחילה, ואת זאת אין כלל לקשור למצב רפואי של כל פרקינסון. את זאת יש לקשור פשוט לכך שכל נהג נדרש לשלוט בכעסיו ולא "להוציא" את קיטור כעסיו האישיים בכבישים.

ואסביר:

למרבה הצער ברורה ההגנה שלא לאפשר לפרופ' מלמד לבצע בדיקה לנאשם.

כך זכותה של ההגנה.

טעמיה לסירובה עמה.

אלא שגם ללא בדיקה ע"י פרופ' מלמד, מוצא אני, בכל הכבוד והערכה, להעדיף בפרשה זו, עפ"י אשר הובא והושמע בפני, את עמדתו של פרופ' מלמד וזאת כשנבחנת טענת ההגנה בתיק זה בדבר התווית קשר כביכול בין מצבו הרפואי של הנאשם לבין "אבדן עשתונות" כניסוחו של פרופ' קורצ'ין.

ראשית יאמר כי בסופו של יום, ובעקבות בדיקת MRI שנעשתה לנאשם, שינה פרופ' קורצ'ין את חוות דעתו כי הנאשם

סבל או סובל ממחלת פרקינסון , אלא מצא כי עסקין ב"מצב פרקינסוני".

כך או כך ובמישור הקוגניטיבי, דומני כי עולה מעדות שני המומחים ברפואה אשר העידו בפני (וכאשר גם מבחן המינימנטל מונח לפניהם) כי מוסכם כי בוודאי ובוודאי לא היה הנאשם בעת האירוע - וגם לא כעת - מצוי במחלת פרקינסון מתקדמת מאד או במצב פרקינסוני בשלבים מתקדמים מאוד, אלא בשלבים ראשוניים .

אלא שזה העיקר: בעוד שפרופ' מלמד מצא, ובצדק לטעמי, להתייחס לנסינו ולספרות מקצועית בהקשר של "אבדן עשתונות" כנטען ע"י פרופ' קורצ'ין ולהביע את עמדתו על כי אין ספרות או נסיון מקצועי התומכים בטענה שפרקינסון מביא כביכול (בשונה מכלל האוכלוסיה) למצבי אבדן עשתונות, לא מצאתי התייחסות שכזאת, ובוודאי שלא מצאתי ביסוס לטענה אחרת מכך מפי פרופ' קורצ'ין, כך בכל הכבוד.

ובמילים אחרות: אף לו היה מקום לקבוע שלמרות שעפ"י מבחן המינימנטל הציון שקיבל הנאשם בהחלט מתאים לגילו (וזאת לא נסתר ע"י פרופ' קורצ'ין) וכי עדיין יש ירידה קוגניטיבית מסויימת אצל הנאשם, אין בפני מאת ההגנה ביסוס מקצועי לקשור בין ירידה קוגניטיבית שכזו או מחלת הפרקינסון או מצב פרקינסוני לבין "אבדן עשתונות" בהשוואה לכלל האוכלוסיה.

פירושו של דבר הוא כי בתיק זה אין ממילא חוות דעתו של פרופ' קורצ'ין יכולה לסייע לנאשם כנהג, שהרי גם מחולה פרקינסון לא מצופה לנהוג כפי שהנאשם נהג במוניתו וגם לא לאבד עשתונות (וזאת אף מבלי להזכיר בנוסף לכך, שלא נסתר שנאמר, ולא נסתר, שתגובותיהם של חולי פרקינסון הן אף דווקא בד"כ איטיות ומדודות יותר).

לא נסתר כאמור חוות דעתו ועמדתו של פרופ' מלמד על כי הן מנסינו עם אלפי חולי פרקינסון, והן מן הספרות המקצועית, אין כדי ללמוד ש"אובדן עשתונות" אצל אלה אמור להתרחש יותר מאשר אצל האוכלוסיה הכללית.

רוצה לומר שגם לא היה מקום לקבוע שהנאשם חולה פרקינסון, לא היה כל מקום לתת לו "הנחות" מבחינת התנהגותו כנהג ולשחררו מאחריות בגלל "אבדן עשתונות".

ורוצה לומר שבכך גם נמוגה טענת ההגנה בהקשר זה בתיק זה.

מיותר לומר שגם "אוטומטיזם" לא הראתה והדגימה ההגנה בתיק זה.

אף לא הודגמה כאמור כל חוסר תקינות במונית.

וזאת אף אשוב ואזכיר : עמדת או גירסת מומחי ההגנה בתיק זה הינה שהנאשם התבלבל בין דוושית הגז לדוושית הבלם . אלא שזו היא עמדה אשר כלל וכלל לא מצויה כגירסה בפי הנאשם עצמו. בשום מקום - לא בהודעותיו ולא בעדותו - לא

טוען הנאשם כי כך אירע לו וכי כך פעל . נהפוך הוא : גירסתו של הנאשם היא כי הוא נהג ופעל במוניתו באופן רגיל וללא דופי. לא מצאתי אם כך , בכל הכבוד, הכיצד מסתדרת תזת מומחי ההגנה עם לא אחרת מאשר גירסת הנאשם עצמו כנהג .

ומעל הכל - אשוב ואזכיר :

התייחסותי לעיל לחוות הדעת של הפרופסורים המלומדים קורצ'ין ומלמד הינה אף מעבר לצורך בתיק זה שהרי קובע אני כאמור, עפ"י המיכלול הראיתי שהובא בפני (וכפי שכבר נסקר ונומק בהרחבה בהכרעת דין זו לעיל) כי רכב הניסאן כלל לא עקף את המונית וכלל לא היווה הפתעה לנאשם ולפיכך כל הטענה בדבר אבדן עשתונות - על בסיס רפואי או אחר - איננה יכולה לעמוד.

הנאשם הוא זה שיצא לדרך מתחנת הדלק בנסיעה מהירה ופרועה והמשיך בכך אגב נסיון עקיפת הניסאן ופגיעה בניסאן ובהמשך לכך פגיעת הנאשם בכלי הרכב שעמדו לצד הדרך ובאותם מנוחים שעמדו ליד רכביהם המסחריים החונים והעמיסו עליהם סחורה.

למעשה, כאמור , גם פרופ' קורצ'ין חזר וציין בעדותו כי באם כך אירע עובדתית אזי אין חוות דעתו יכולה להישאר כשהיתה.

יש לומר לסיכום כי לו היה הנאשם נמנע מלהוציא את זעמו וכעסיו האישיים בנהיגה מהירה, פרועה וחסרת רסן אזי הוא הוא ולא אחר שהיה מונע את הפגיעה בניסאן ואת הפגיעה בהמשך לכך גם ברכבי המשא ובהולכי הרגל, והיה גם מונע בכך מוות מיותר ונורא של שני בני אדם.

לאחר כל אלה מוצא אני לקבוע שהתביעה הוכיחה כאמור את כל עובדות כתב האישום וכי לנאשם לא קמה כאמור כל הגנה. הנאשם מורשע לפיכך בעבירה שיוחסה לו .

ניתנה היום, 12 נובמבר 2015, במעמד הצדדים